

Arrest

nr. 254 776 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind X, op 9 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 januari 2020 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

1.2. Op 25 mei 2020 trof het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij dit VIB onontvankelijk werd verklaard, dit omdat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat, zijnde Spanje.

1.3. Bij arrest nr. 246 054 van 14 december 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep dat verzoekster had ingesteld tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing. De Raad verwees daarbij naar wat gesteld werd in arrest nr. 246 052 dat werd gewezen in hoofde van verzoeksters echtgenoot.

1.4. Op 4 februari 2021 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : [A.H.A.A.]

+ 1 kind : [H.O.]

voornaam : [R.]

geboortedatum : 20.01.1994

geboorteplaats : Aleppo

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/05/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 14/12/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 10/01/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.5. Een gelijkaardige bijlage 13quinquies werd getroffen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot. Het beroep dat deze had ingesteld tegen voormelde beslissing werd verworpen bij arrest nr. 254 773 van 20 mei 2021.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster het volgende op:

“- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen

- Schending van artikelen 7, 52/3, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

- Schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurs-handelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen

- Schending van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM

- Schending van het artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;

- Schending van het artikel 191 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie
- Schending van het artikel 18 van het Ministerieel besluit van 24 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken
- Schending artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie
- Schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.”

2.2. Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoekster in concreto in drie onderdelen als volgt:

“7.2. Eerste onderdeel

28. Uit de bestreden beslissing, komt het niet uit dat verzoekende partij gehoord werd voordat de beslissing genomen werd.

29. De administratie moet zorgvuldig zijn in de vaststelling en beoordelingen van de relevante feiten, in het kader van de principes van goed bestuur, zoals meerder keer vastgesteld door de Raad van Staat, « *veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause* » ; *procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision »* ; « *rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir* » .

30. Verwerende partij moet ook de rechten van de verdediging naleven, evenals het principe *audi alteram partem*.

31. In een arrest van 5 november 2013 (C-166/13) heeft het Europees Hof van Justitie herhaald betreffende de hoorplicht dat dit recht inhoudt:

45. Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47. Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

48. Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

49. Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

50. De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

32. Uw Raad heeft ook beoordeeld in een arrest nr 194.856 van 10 november 2017 betreffende de hoorplicht:

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de Het recht om te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C- 166/13, Mukarubega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl. St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de eerste bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

[...]

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

33. In de voorbereiden werkzaamheden van het artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, werd het bevestigd dat vanaf het moment dat de asielzoeker het voorwerp maakt van een verwijderingsmaatregel in toepassing van die bepaling, vallen ze onder het toepassingsgebied van de terugkeerrichtlijn:

“Vanaf het moment dat verzoekers overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU niet (meer) op het grondgebied mogen blijven, vallen ze onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St., Kamer, 2067-2017, n° 2548/001, p. 78).

34. In casu, werd de verzoekende partij niet in de gelegenheid gesteld om zijn aanmerkingen te geven betreffende het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, evenals de motieven ervan.

35. De verzoekende partij verzet zich tegen een verwijdering naar zijn herkomstland.

36. Verzoekende partij heeft niet kunnen uitleggen dat hij momenteel geen gevolg kan geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de sanitaire crisis, als gevolg van de Covid-19, die onmogelijk maakt om het Belgische grondgebied te verlaten.

37. Verwerende partij heeft kennelijk de hoorplicht, die door de verdedigingsrechten beschermd zijn, geschonden.

7.3. Tweede onderdeel: Schending van het artikel 3 EVRM

38. Bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij van Syrische nationaliteit is.

39. Zelf als de beslissing dit niet expliciet aanwijst, komt het uit die verwijzing naar zijn Syrische nationaliteit dat die beslissing genomen is met het oog op een verwijdering naar Syrië.

40. De Verzoekende partij is nochtans, volgens tegenpartij, een erkend vluchteling en mag niet naar zijn herkomstland uitgewezen worden. Volgens de CGVS werd hij door de Spaanse overheden als vluchteling erkend.

41. In zijn weigeringsbeslissing dd. 14 mei 2020, had het CGVS aangewezen dat:

“Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië”.

42. De verwerende partij moest bijgevolg weten dat verzoekende partij niet naar zijn herkomstland uitgewezen kan zijn. Bestreden beslissing schendt bijgevolg het principe van non-refoulement evenals het artikel 3 EVRM.

7.4. Derde onderdeel: schending van het voorzorgsbeginsel

43. Het artikel 24, §1 ministeriele besluit van 18 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken verbiedt uitdrukkelijk iedere reis van en naar België, die niet essentieel is.

44. *Dit besluit werd genomen om de openbare orde en volksgezondheid.*

45. *De preambule van dit besluit herhaalt dat deze maatregelen zijn genomen conform het artikel 191 van het VWEU “dat het voorzorgsbeginsel in het kader van het beheer van internationale gezondheids-crisissen en van de actieve voorbereiding van zulke potentiële crisissen verankert”.*

46. *Door een beslissing te nemen die als gevolg heeft dat de eiser bevolen werd om het Belgische grondgebied te verlaten om naar ander land te reizen, terwijl die reis niet essentieel is, wordt niet alleen maar het artikel 24 van het MB geschonden maar evenals de principes van voorzorg ingeschreven in het VWEU.*

47. *Deze verplaatsing heeft als gevolg een mogelijke verspreiding van de ziekte en brengt in het gevaar de volksgezondheid, zowel in het buitenland als in België.*

48. *De bestreden beslissing miskent bijgevolg het artikel 24 §1 van het MB van 30 juni 2020 evenals het artikel 191 van het VWEU.”*

2.3. De Raad leest in het verzoekschrift enkel een concrete uiteenzetting over de schending van de hoorplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, juncto de rechten van verdediging, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 24, §1 van het ministerieel besluit van 18 oktober 2020 juncto het voorzorgsbeginsel neergelegd in artikel 191 VWEU. De overige onderdelen van het middel op de hierboven vermelde waslijst zijn bij gebrek aan een concrete uitleg over de wijze waarop ze geschonden werden, onontvankelijk.

2.4. In een eerste onderdeel van het middel hekelt verzoekster het feit dat zij niet in de gelegenheid werd gesteld om haar aanmerkingen te geven betreffende de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en de motieven ervan. Zij zou bij een gehoor hebben meegedeeld dat zij zich verzet tegen een verwijdering naar het herkomstland en dat zij geen gevolg kan geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten gezien de sanitaire crisis.

2.5. Conform vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12) maakt het recht om te worden gehoord integraal deel uit van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Het impliceert niet dat de overheid op voorhand de motieven van een bezwarend besluit moet meedelen aan een verzoekster. Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster werd gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof. Echter toont verzoekster niet aan dat mocht zij zijn gehoord door de verwerende partij dit zou hebben geleid tot een andersluidende besluitvorming.

2.7. Waar verzoekster bij een gehoor zou hebben meegedeeld dat zij zich verzet tegen een verwijdering naar haar herkomstland, zou dit verweerder niet hebben doen afzien van het treffen van een terugkeerbesluit. Immers blijkt uit het arrest zoals vermeld in punt 1.3, dat verwijst naar de beslissing zoals bedoeld in punt 1.2., dat verzoekster internationale bescherming geniet in Spanje. Meer bepaald kan in het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad, waarin werd verwezen naar arrest nr. 246 052 dat werd gewezen in hoofde van verzoeksters echtgenoot, worden gelezen dat de Raad bij beschikking had gesteld: *“Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus heden niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, en hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou genieten.”* Verderop kan dan in het arrest worden gelezen: *“4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en*

valabele elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers tot algemene beschouwingen waarmee zij evenwel geen ander licht werpt op hetgeen concreet (met betrekking tot haar persoonlijke situatie) in voornoemde beschikking en de bestreden beslissing wordt vastgesteld.” In punt 5 werd gesteld: *“5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.”* Als eindoverweging werd gesteld: *“Bijgevolg brengt ook verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.”*

De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoekster met een betoog dat zij zich verzet tegen een verwijdering naar haar herkomstland, de verwerende partij had kunnen overtuigen om geen terugkeerbesluit te treffen.

2.8. Voorts zou verzoekster hebben gewezen op de sanitaire crisis als gevolg van Covid-19 waardoor zij naar eigen zeggen momenteel geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.9. Verzoekster toont niet aan dat zij *“momenteel”* geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij zich niet naar Spanje kan begeven omwille van de Covid-19 crisis. Alleszins is het zo dat tijdelijke maatregelen in verband met de coronacrisis de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan (cf. RvS 15 december 2020, nr. 14.102 (c)). Dit kan eventueel wel een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen, die verzoekster blijkens het administratief dossier niet heeft ingediend.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.10. In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing het non-refoulement-principe schendt. Zij is van oordeel dat uit een verwijzing naar haar Syrische nationaliteit in de bestreden beslissing, voortvloeit dat deze is genomen met het oog op een verwijdering naar Syrië, dit terwijl zij volgens de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in Spanje de status van erkend vluchteling heeft. Verzoekster acht dit een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.11. Verzoekster zoekt spijkers op laag water. De bestreden beslissing verwijst inderdaad naar haar Syrische nationaliteit maar stelt ook dat verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. In het in punt 1.3. aangehaalde arrest van de Raad kan over de verzoekende partij worden gelezen: *“Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over internationale bescherming beschikt, noch toont zij aan dat zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en dat zij er haar (verblijfs)documenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.”* Het is dus duidelijk dat de verwerende partij met de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen verwijdering beoogt van verzoekster naar Syrië, doch haar wel ertoe aanzet om naar Spanje te gaan waar zij internationale bescherming geniet. Verzoekster toont noch aan dat zij geen internationale bescherming geniet in Spanje, noch dat zij geen geldige Spaanse verblijfsvergunning heeft, noch dat zij deze niet kan laten verlengen/vernieuwen.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.12. In een derde onderdeel van het middel is verzoekster van oordeel dat de bestreden beslissing haar beveelt naar een andere land te reizen terwijl die reis niet essentieel is, waardoor artikel 24 van het ministerieel besluit van 18 oktober 2020 geschonden wordt juncto het voorzorgsbeginsel zoals neergelegd in artikel 191 VWEU waarnaar de preambule van voormeld ministerieel besluit verwijst.

2.13. Het verbod op niet-essentiële reizen naar het buitenland opgenomen in de verschillende ministeriële besluiten houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, zoals laatst voorzien in artikel 21, §1 van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 zoals gewijzigd door artikel 7 van het ministerieel besluit van 26 januari 2021, houdt geen verbod in op een essentiële reis naar het buitenland. Het blijkt niet en verzoekster toont ook niet aan dat de reis naar Spanje waar zij internationale bescherming geniet, een niet-essentiële en dus verboden reis is. Ondertussen is via artikel 3 van het ministerieel besluit van 20 maart 2021 tot wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 het verbod op niet-essentiële reizen naar het buitenland opgeheven, dit met ingang van 19 april 2021.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Derhalve is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA